

паденія, но пожелахъ да кажъ безъ стѣсняванье, кои сж основни-тѣ правила, а кои неосновни-тѣ въ грам. на Г. Ив. Н. Момчиловъ; съ туй дано би ся извѣлъ още нѣкой основенъ законъ въ языкъ-тъ ни. Казахъ безъ стесняванье, заштото мислѣ, че обичамъ напрѣдъкъ-тъ на бѣл. книжнина. Помислихъ, чи ю врѣме да се прихванемъ единъ цѣтъ и ний за сериозность въ книжевни-тѣ си работи. Убѣдихъ ся чи слѣпо придръжаванье за онуй, което ю мамино и татино, па макаръ непотрѣбно, ю смѣшно въ днешно врѣме. И какво ми прилагаете въ свѣти-тѣ си? „Мисли и то съ право, че секой, който разумѣва, а не рачи да присвои истини-тѣ основи, както въ секоя наука, така и въ языка — отъ една упорна непреклонность — той си самси унизва името прѣдъ книжнина-тъ и потомство-то ни.“ И наистина, многопочетни учителю, дали не ще ни горчиво осажди потомство-то, кога прегледа, чи сме могли да го освободимъ отъ непотрѣбния з съ излишни-тѣ н. пр. *ы, ш, я, е, ѣ*, но не сме щѣли че ни *грози бѣзъ тѣхъ на писмо-то!*? Нецѣ ли ни каза туй потомство: *Какви сж дѣца били, не гледали вътрѣшнѣ-тъ, но вънѣшнѣ-тъ хубость*, ако ю родъ по хубаво отъ род чи ю съ з?! Както и да ю, азъ послушахъ вашитѣ свѣти и прѣдавамъ тѣзъ бѣлежки въ рѣцѣ-тѣ на здравомислената българска интелигенция. Вий, хранѣ надѣжди, ще видите чрѣзъ тѣзи бѣлежки увѣнчано съ успѣхъ благородно-то си желанье за българскѣ-тъ просвѣта — чи ще ся сподобимъ съ *приближно поне свѣршенѣ граматики*. Боже дай само да ся земе наша-та критика подъ критика. Туй да ви кажъ, мислѣ, че не ю суетно, заштото наши-тѣ бѣлежки сж чрѣпани отъ най славни-тѣ познавачи на граматиката. Щѣ ви кажъ оште чи и ортография-та ни по тѣзъ разисквания ще ся приближи до *ортографии-тъ*. Тогавъ ште негли и за неѣ да ся намѣри нѣкой книжевникъ, който ште каже, като *Срезневски* за *Караџичевѣ-тъ ортографиѣ*, чи ю: *образцовый въ литературѣ славянской*.

Имайте увѣрzenie, чи ви високо почита

задлѣжениятъ ви
Н. Первановъ.